

Pe loc, repaus!

General de brigadă dr. Maricel POPA
maricelpopa@presamil.ro

• Este foarte important ca rolul pe care îl joci pe scena vieții să fie unul ales de tine, nu stabilit sau impus de alții.

• Atunci când se fuge de cultură și de umanism, un pas înseamnă foarte mult. Uneori, câteva secole.

• Pentru a progresa, orice entitate trebuie să aibă capacitatea de a stabili obiective, nu de a se opri numai la intenții.

• Să ne amintim că în Biblie se spune: „După fructe veți cunoaște pomul”. Deoarece sub acest aspect nu este nimic nou sub soare, nu ne rămâne decât să procedăm ca atare.

• Pierderea speranței este dureroasă pentru cel care a avut-o, nu pentru cei din jurul său.

• Este incredibil cât de mult poate supăra, uneori, un bine făcut. Evident, el nu supără pe cel căruia i s-a făcut binele.

• Ne este sortit să trăim într-o lume complexă. Soluția constă în aplicarea strategiei adaptării constructive, nu conjuncturale. Altfel, înseamnă cedare, dezarmare, trădare...

• Interesele sunt cele mai la îndemână instrumente pentru a complica sau, după caz, pentru a simplifica lucrurile. Astfel de instrumente nu sunt niciodată rudimentare.

• Urmare a manifestării primului raport de forțe din istoria omenirii, Dumnezeu l-a adus pe Adam în Paradis, iar Eva l-a scos de acolo.

• Fericirea, binele, răul... Ele nu au substanță decât în raport cu noi înșine, devenind valori individuale. În comparație cu adevărul, de exemplu, care este o valoare comună.

• Cea mai mare păcăleală pentru o persoană este atunci când are convingerea că totul e bine, doar pentru că cei din jur o laudă pentru lucruri nemeritate sau îi spun numai ceea ce vrea să audă.

• Nu-i de loc ușor ca să fii curajos în fața provocărilor inedite. Dar nu-i nici atât de greu pe cât ar putea să pară. În mod evident, gesturile și riscurile sunt asumate, în ambele cazuri.

• Mă înclin în fața celor care, dorind să aibă, o fac pentru a oferi și altora.

• Orice parlamentar trebuie respectat, pentru că este o persoană foarte deșteaptă: a înțeles, înaintea altora, că-și poate asigura pâinea zilnică, și chiar mai mult decât atât, din calitatea pe care o are, nu neapărat din ceea ce face.

• Adepții comodității și ai lucrului ușor, fără efort intelectual, prind, în timp, conturul caracterial al acestor atribute.

• De obicei, Dumnezeu oferă oamenilor, din plin, tot ceea ce și ei au oferit sau oferă celor din jur.

• Uneori, economia subterană se dezvoltă mai mult decât cea la vedere, pentru că ea nu ține seama de teoria economiștilor, ci a intereselor.

• Este bine să ne rugăm pentru a trăi cât mai mult în mijlocul oamenilor, totuși, decât al îngerilor.

IOAN GROSARU REDIVIVUS...

Colonel Ion PETRESCU

Comandantul Comandamentului 2 Operațional Întrunit “Mareșal Alexandru Averescu”, inimosul general-locotenent dr. Florian Pința, ne-a telefonat și apoi ne-a trimis o emoționantă culegere de poezii scrise de eroul căzut la datorie în Irak, sublocotenentul post-mortem Ioan Grosaru.

Recunosc că mi s-au umezit ochii când am citit versurile unui suflet mare, precum cel dispărut dintre noi. Într-o lume invadată de cinism, suficiență și impostură, am ajuns să trăim momente când doar la plecarea de lângă noi a unor Mari Caractere, înțelegem ce loc de onoare li se cuvenea.

Generalul Pința ne-a cerut sprijinul pentru tipărirea, fie și într-un tiraj confidențial a versurilor Poetului-Erou. Primul care a anunțat implicarea sa în editarea unui volum cu poeziile sublocotenentului Grosaru a fost liderul Forțelor Terestre Române, generalul-locotenent dr. Teodor Frunzeti.

Începând din acest număr vă vom oferi bucuria de a vă lumina ziua cu versurile unui poet inconfundabil. Al cărui loc adevărat ar fi fost în redacția revistei de literatură și artă VIAȚA MILITARĂ. O publicație luată în vizor de cei ce fug de curata limbă română. Fraza demn de profesioniști ce mai cred în destinul Armatei României. Oameni verticali, precum Ioan Grosaru. Pentru care dragostea nu a fost o temă de casă, planificată de cadriștii noului mileniu. Ci un foc pe care nu îl poți stinge, chiar dacă primești ordin. Invalidat și dincolo de Styx...

De m-ai rănit

De m-ai rănit cu vreo idee, te iert, și am să plâng cu tine
De m-ai lovit cu nepăsarea nu mă răzbun și nu te cert
De vei pleca cu toată lumea ce-o împărțeași numai cu mine
În largul vad al altui țărâm am să te las și-am să te iert.

De m-ai rănit cu ura firii și te-ai jucat cu viața-mi pală
Și-ai pus jeratic pe-al meu suflet și-așa destul de copt și fiert
Nu am să strig atins de săbii, și n-am să-ți cer vreo socoteală
M-oi vindeca cândva și singur, pe tine însă-am să te iert.

De mi-ai rănit în vag onoarea cu-acuze moarte de cuvânt
De-ai judecat fără dovadă, un singur lucru este cert:
Acuma nu mai am onoare, căci m-ai ucis cu tot ce sunt...
În ura ta s-au stins cu toate, dar eu, cu drag am să te iert.

De m-ai rănit adânc, de moarte și mi-ai rupt scara spre urcare
Și mi-ai lăsat dezamăgirea tot restul vieții ca desert
Te rog din suflet doar un lucru: rămâi acolo, în uitare.
De-ai să te-ntorci măcar în treacăt, îți jur că-n veci n-am să te iert.

Te-ador smerit

M-am mai jucat odată cu soarele din cerc
Să fac o roată mare la carul meu de ceară
Și nervii-albaștri umezi ai cerului ce berc
A mai mușcat o dată din mine, mă coboară.

Te-ador smerit de soare, mi-ajunge-atâta somn
Și-alerg pentru o clișă de rai în bezna firii
Aș mai striga odată un semn, apoi să dorm
Zăbind de ignoranță, plângând de împlinire.

Se mai aud în treacăt din clopoșei, străinii
M-or invita cu dâșii la cina ce-am gătit
Vor murmura în barbă de biruinți bătrâni
Cu pliscul de țărână un gând m-a ciugulit.

Te maiucid odată și-apoi, te-ador, smerit.

Pilda talanților de azi

Costina SURDU

Nu știu alții cum sunt, dar tare mult am simțit nevoia să scriu, de această dată, cu mare plăcere, despre o categorie aparte (zic eu) de oameni, despre care nu se scrie prea mult. Sunt numiți sec și rece contabili, finanțiști.

Am avut plăcerea și nicidecum ghinionul (așa cum ar fi tentați unii să creadă) să cunosc oameni minunați din structuri numite la fel de rece – Direcția Financiară, Direcția Audit, Direcția de prevenire și investigare a corupției și fraudelor.

Sunt uluită nu doar de faptul că sunt foarte bine pregătiți profesional și extrem de disciplinați, ci și de faptul că au un suflet pe cât de mare, pe atât de cald și delicat.

Sunt mândră de armata din care și eu am plăcerea să fac parte, nu numai pentru că este înzestrată cu tehnică de ultimă generație, ci și cu oameni de calitate înaltă.

Noi, acești contabili, economiști, finanțiști, avem o muncă grea, deloc de invidiat, care ne face să trăim, mai tot timpul, încorsetați, încordați și sufocați de termene, declarații, legi și ordonanțe, dar nu dezumanizați.

În acest vârtej, din care parcă nu mai sperăm să ieșim, căutăm să ne echilibrăm și să nu uităm să iubim, să zămbim, să ascultăm, să răbdăm, să ajutăm...

De parcă nu ar fi de ajuns, suntem judecați și condamnați, de regulă, de către cei care beneficiază de mai mult timp de contemplație și meditație.

Ceea ce mi se pare foarte ciudat este că acei oameni nu se bucură cum se cuvine și, în mod constructiv, de acest timp de care beneficiază, ci

caută, cu orice preț, să atace, să lovească, să distrugă, neînțelegând cont de o simplă, dar adevărată frază din Biblie: „cel ce ridică sabia, de sabia va pieri”.

Din păcate, viața noastră se aseamănă cu aceea a celei de a treia slugi din „Pilda talanților” din Evanghelia după Matei.

Se spune, acolo, că un stăpân, înainte de a pleca de acasă, lăsa în grijă averea sa celor trei slugi. Primei îi

SCRISOARE DESCHISĂ

încredință cinci talanți, celei de a doua doi, iar ultimei un singur talant. Fiecăreia după propria-i putere. Se arată mai departe că, prima slugă folosește talanții și câștigă încă cinci, a doua face la fel și câștigă încă doi, dar a treia, temându-se de stăpân, a săpat o groapă pentru a pune talantul la păstrare.

La întoarcere, stăpânul a fost mulțumit de modul în care primele două slugi au folosit talanții. Pe cea de-a treia, însă, a certat-o și a poruncit să i se ia talantul și să-i fie dat celei dintâi.

Talanții sunt darurile (talentele) cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu și pe care le folosim sau nu așa cum trebuie. Le înmulțim sau le ascundem și le pierdem.

Mă întreb, ce fac acești oameni deosebiți, despre care vorbeam la început, cu mințile lor scilipitoare cu care au fost înzestrați de Dumnezeu? Cum folosesc acești talanți? Atâta inteligență se îngroapă în tabele, situații, corelații.

Sunt fericiți și împăcați atunci când, la sfârșitul zilei, istoviți, își termină munca, iar lucrările sunt bine făcute. Dar, în timp ce ei caută un leu banal într-un ocean de cifre sau completează un registru în care trec a nu se știe câta oară aceeași cifră, minți mai puțin ascuțite

decât ale lor, din toată lumea, încheie afaceri de miliarde. Acolo țările înfloresc. De ce nu și a noastră?

Să fie oare adevărat ce scrie în finalul pildei: „căci tot celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce n-are, i se va lua și ceea ce are”?

Învățăm din tot ce ni se întâmplă și din cele bune și din cele rele, important este să rămânem OAMENI, să nu pierdem, în războiul în care suntem târați uneori de către semenii noștri, iertarea, răbdarea, dragostea, supunerea.

Încerc să iau, de câte ori pot, și pe cele rele, ca pe cele bune. Îmi spun că cele rele nu sunt rele, ci doar așa le percep eu cu mintea mea. Dacă așa mi le trimite Dumnezeu, înseamnă că ele sunt pe măsura mea, pentru înțeleptirea mea, pentru șlefuirea mea, și atunci mă rog așa: „Rogu-mă ție, stăpâne, ca la necazurile, ispitele și durerile câte or veni asupra mea, să-mi înmulțești împreună și răbdarea, puterea și mulțumirea, căci cunosc că neputincios sunt de nu mă vei întări; orb de nu mă vei lumina; legat de nu mă vei dezlega; fricos de nu mă vei face îndrăzneț; pierdut de nu mă vei cerca; sclav de nu mă vei răscumpăra cu Dumnezeuiasca Ta putere și cu darul Sfintei Tale Cruci, căreia mă închin și o măresc, acum și pururea și în vecii vecilor Amin”.

Închei articolul cu părere de rău că nu pot să numesc pe cei pe care i-am cunoscut pentru că aș fi nedreaptă cu mulți pe care nu i-am cunoscut, dar pe care deopotrivă îi admir, îi iubesc, îi respect, dar, în același timp, regret că nu am reușit să mă ridic la înălțimea lor.